

ROZSUDOK
V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Emila Franciscyho a sudkýň JUDr. Daniely Sučanskej a JUDr. Eleny Siebenstichovej, v právnej veci žalobcu **I. H.**, bývajúceho v R., zastúpeného JUDr. J. M., advokátom so sídlom v K., proti žalovanej **M. P.**, bývajúcej v B.B., zastúpenej Advokátskou kanceláriou R., s.r.o. so sídlom v B., IČO: X., **o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva**, vedenej na Okresnom súde Rožňava pod sp. zn. 9 C 150/2007, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach zo 14. januára 2010 sp. zn. 1 Co 70/2009, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie proti výroku rozsudku Krajského súdu v Košiciach zo 14. januára 2010 sp. zn. 1 Co 70/2009, ktorým bolo rozhodnuté o veci samej, **z a m i e t a**; vo zvyšnej časti dovolanie **o d m i e t a**.

Žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi do 3 dní náhradu trov dovolacieho konania 435,98 € do rúk JUDr. J. M., advokáta so sídlom v K..

O d ô v o d n e n i e

Žalobca sa v konaní domáhal zrušenia a vyporiadania podielového spoluvlastníctva účastníkov konania k nehnuteľnostiam v katastrálnom území B., ktoré sú vedené na liste vlastníctva č. X. ako parcela č. X. – záhrada vo výmere X. m², parcela č. X. – zastavaná plocha a nádvorie vo výmere X. m² a parcela č. X. – zastavaná plocha a nádvorie vo výmere X. m² tak, že tieto nehnuteľnosti budú prikázané do jeho výlučného vlastníctva s tým, že žalovanej vyplatí hodnotu jej podielu v peniazoch.

Žalovaná súhlasila so zrušením podielového spoluvlastníctva k predmetným nehnuteľnostiam, navrhovala ale také vyporiadanie, v rámci ktorého bude do jej výlučného vlastníctva prikázaná parcela č. X. – záhrada vo výmere X. m² a ostatné parcely do výlučného vlastníctva žalobcu s tým, že mu bude uložená povinnosť vyplatiť jej na vyrovnanie sumu 48 250 Sk.

Okresný súd Rožňava rozsudkom zo 7. októbra 2008 č.k. 9 C 150/2007-116 zrušil podielové spoluvlastníctvo k nehnuteľnostiam v katastrálnom území B. vedeným na liste vlastníctva č. X. ako parcela č. X. – záhrada vo výmere X. m², parcela č. X. – zastavaná plocha a nádvorie vo výmere X. m² a parcela č. X. – zastavaná plocha a nádvorie vo výmere X. m² a vyporiadal ho tak, že do výlučného vlastníctva žalovanej prikázal novovytvorenú parcelu č. X. – záhradu vo výmere X. m² zameranú v znaleckom posudku č. 8/2008 Ing. L. T. z 23. mája 2008; do výlučného vlastníctva žalobcu prikázal parcelu č. X. – záhradu vo výmere X. m² zameranú v uvedenom znaleckom posudku a ďalej parcely č. X. – zastavaná plocha a nádvorie vo výmere X. m² a č. X. – zastavaná plocha a nádvorie vo výmere X. m². Žalobcu zaviazal zaplatiť žalovanej do 15 dní sumu 112 050 Sk ako finančnú náhradu za jej spoluvlastnícky podiel. Rozhodol tiež o náhrade trov konania. Žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť súdny poplatok a obom účastníkom konania povinnosť nahradiť trovy preddavkované štátom. Vychádzal z toho, že manželstvo účastníkov konania bolo právoplatne rozvedené a že v konaní o vyporiadanie ich bezpodielového spoluvlastníctva manželov Okresný súd Rožňava rozsudkom z 15. novembra 2005 sp. zn. 9 C 286/2001 prikázal do výlučného vlastníctva žalobcu dom v B. na parcele č. X., ktorý je vedený na liste vlastníctva č. X.. V danom (neskoršom) konaní ide o zrušenie a vyporiadanie ich podielového spoluvlastníctva k pozemkom v B.. Keďže sa nedohodli na zrušení a vyporiadaní tohto spoluvlastníctva, zrušil a vyporiadal ho súd. Aplikoval § 142 ods. 1 Občianskeho zákonníka a dospel k záveru, že predmetné pozemky sú len sčasti deliteľné. Postupujúc podľa tohto ustanovenia považoval a/ za nedeliteľnú jednak parcelu č. X., na ktorej je rodinný dom vo výlučnom vlastníctve žalobcu, jednak parcelu č. X. nachádzajúcu sa sčasti aj pred týmto rodinným domom; tieto parcely preto prikázal do výlučného vlastníctva žalobcu, b/ za deliteľnú parcelu č. X. (znalec ju rozdelil na parcelu č. X. – záhradu vo výmere X. m² a parcelu č. X. – záhradu vo výmere X. m²). Súd prikázal parcelu č. X. – záhradu vo výmere X. m² (t.j. časť pôvodnej parcely č. X.) do výlučného vlastníctva žalobcu s odôvodnením, že je funkčne spojená s rodinným domom žalobcu a tiež pozemkami prikazovanými do jeho výlučného vlastníctva, parcelu č. X. – záhradu vo výmere X. m² prikázal do výlučného vlastníctva žalovanej s tým, že na

túto novovytvorenú parcelu má so súhlasom syna zabezpečený prístup cez susediace nehnuteľnosti v jeho vlastníctve. Pri finančnom vyrovnaní vychádzal z hodnoty 450 Sk/m². Výrok o náhrade trov konania účastníkov odôvodnil poukazom na § 142 ods. 2 O.s.p., výrok o povinnosti žalobcu zaplatiť súdny poplatok poukazom na položku č. 1 písm. a/ sadzobníka súdnych poplatkov a výrok o povinnosti účastníkov konania zaplatiť náhradu trov preddavkovaných štátom poukazom na § 148 ods. 1 O.s.p.

Proti uvedenému rozsudku podali odvolanie žalobca aj žalovaná. Krajský súd v Košiciach rozsudkom zo 14. januára 2010 sp. zn. 1 Co 70/2009 napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zmenil tak, že a/ zrušil podielové spoluvlastníctvo k nehnuteľnostiam v katastrálnom území B. vedeným na liste vlastníctva č. X. ako parcela č. X. – záhrada vo výmere X. m², parcela č. X. – zastavaná plocha a nádvorie vo výmere X. m² a parcela č. X. – zastavaná plocha a nádvorie vo výmere X. m², b/ vykonal vyporiadanie, v rámci ktorého všetky pozemky prikázal do výlučného vlastníctva žalobcu a uložil mu povinnosť zaplatiť žalovanej do 3 dní sumu 6 024,25 €, c/ žalovanej uložil povinnosť nahradiť trovy konania žalobcovi a štátu, d/ žalobcu zaviazal zaplatiť súdny poplatok. V odôvodnení uviedol, že súd prvého stupňa správne zistil skutkový stav, sčasti ho ale nesprávne právne posúdil. Poukázal na to, že odvolatelia nenamietali správnosť prvostupňového rozhodnutia vo výroku o zrušení spoluvlastníctva predmetných nehnuteľností, ani vo výroku o prikázaní parcel č. X. a č. X. do výlučného vlastníctva žalobcu. Avšak výrok, ktorým došlo k ich vyporiadaniu ohľadom parcely č. X., spočíval podľa názoru oboch účastníkov konania na nesprávnom právnom posúdení veci; zhodne vyjadrili nesúhlas s tým, aby parcela č. X. bola rozdelená a tiež s tým, aby bola ako celok prikázaná do výlučného vlastníctva druhej strany. Obe procesné strany žiadali prikázať túto parcelu do ich výlučného vlastníctva, a to: 1. žalobca s odôvodnením, že všetky pozemky (t.j. parcely č. X., X. a X.) predstavujú s jeho domom jeden funkčný celok, ktorý chce užívať, 2. žalovaná s odôvodnením, že na tomto pozemku chce pestovať zeleninu a kvetiny a darovať ho synovi. Odvolací súd v odôvodnení svojho rozsudku podal všeobecný výklad § 142 ods. 1 Občianskeho zákonníka z hľadiska spôsobov vyporiadania podielového spoluvlastníctva a dospel k záveru, že rozdelenie parcely č. X. nie je „dobre možné“. I keď túto parcelu možno fakticky (technicky) rozdeliť, treba mať na zreteli, že jej rozdelenie by bolo na úkor účelného využitia oboch pozemkov vzniknutých rozdelením. Dôsledkom rozdelenia parcely č. X. by bolo aj zníženie ceny rodinného domu s pozemkami (vrátane zvyšku parcely č. X.) vo vlastníctve žalobcu. Pokiaľ by po rozdelení parcely č. X. bola novovzniknutá parcela č. X. prikázaná do výlučného vlastníctva žalovanej, nemala by k nej

zabezpečený samostatný prístup ani z verejnej komunikácie ani zo susediacich pozemkov, preto parcela č. X. by nemohla slúžiť svojmu účelovému určeniu (záhrada); samotný súhlas syna s užívaním jeho susediacich nehnuteľností matkou, ktorý nemá základ v niektorom z právnych inštitútov, nie je právne významný. Na tomto základe vyslovil odvolací súd názor, že parcelu č. X. nemožno deliť a ako celok ju treba prikázať do výlučného vlastníctva jedného z účastníkov konania. Pri zvažovaní, komu má byť prikázaná, vzal na zreteľ jednak zákonnú úpravu, ktorá prikazuje zohľadniť veľkosť spoluvlastníckych podielov, účelné využitie veci a prípadne tiež násilné správanie podielového spoluvlastníka voči ostatným spoluvlastníkom, jednak záujem žalobcu užívať všetky dotknuté nehnuteľnosti ako celok a vyjadrenie žalovanej, že pozemok prikázaný do jej výlučného vlastníctva daruje synovi. Odvolací súd pripomenul, že súd rozhodujúci o zrušení a vyporiadaní podielového spoluvlastníctva nemôže vec prikázať tomu zo spoluvlastníkov, ktorý ju chce predať alebo inak previesť na tretiu osobu, pokiaľ druhý účastník konania chce vec užívať pre svoju potrebu. Z týchto dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil a v rámci vyporiadania spoluvlastníctva účastníkov konania prikázal všetky parcely do výlučného vlastníctva žalobcu. Pri finančnom vyrovnaní účastníkov konania, konkrétne uložení povinnosti žalobcovi zaplatiť žalovanej 6 024,25 €, vychádzal aj odvolací súd z hodnoty pozemku 450 Sk/m². Výroky o náhrade trov a zaplatení poplatku odôvodnil poukazom na položku č. 1 písm. a/ sadzobníka súdnych poplatkov a § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 142 ods. 1, § 148 ods. 1, § 151 ods. 1 a 2 O.s.p.

Proti rozsudku odvolacieho súdu podala žalovaná dovolanie, v ktorom uviedla, že napadnuté rozhodnutie vo výrokoch o zrušení a vyporiadaní podielového spoluvlastníctva a o trovách konania spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Podľa jej názoru odvolací súd správne aplikoval § 142 ods. 1 Občianskeho zákonníka, pokiaľ podielové spoluvlastníctvo k sporným parcelám zrušil a parcely č. X. a č. X. prikázal do výlučného vlastníctva žalobcu. Dospel tiež k správne právne záveru, že parcela č. X. je v zmysle uvedeného ustanovenia nedeliteľná (jej rozdelenie nie je „dobré možné“) a z tohto dôvodu v danom prípade prichádza do úvahy len jej prikázanie do výlučného vlastníctva niektorého z účastníkov. Pokiaľ ale prikázal túto parcelu do výlučného vlastníctva žalobcu, spočíva jeho rozhodnutie na nesprávnom právnom posúdení veci, ktoré predovšetkým prehliada tú významnú skutočnosť, že žalobca v konaní prezentoval svoj zámer nehnuteľnosti predať. Žalobca nebýva v mieste, kde sa sporné pozemky nachádzajú a nechce ich (ani rodinný dom na parcele č. X.) užívať pre vlastnú potrebu, ale čo najvýhodnejšie speňažiť. Práve preto prejavil záujem o parcelu č. X. ako celok. Na druhej strane žalovaná býva v B.,

v okolí býva jej rodina, k tejto parcele má citový vzťah, so súhlasom syna má k nej prístup cez pozemok v jeho vlastníctve a chce ju užívať pre svoju potrebu (aj ako zdroj príjmov) na pestovanie zeleniny a ovocia. Odvolací súd tieto podstatné okolnosti prehliadol, prípadne bagatelizoval. Nesprávne rozhodol aj o trovách konania. Z týchto dôvodov žalovaná žiadala napadnuté rozhodnutie zmeniť tak, že dovolací súd zruší podielové spoluvlastníctvo k predmetným pozemkom, do výlučného vlastníctva žalobcu prikáže parcely č. X. a č. X., do výlučného vlastníctva žalovanej prikáže parcelu č. X. a žalobcovi uloží povinnosť zaplatiť žalovanej do 3 dní sumu 1 441,44 € a tiež náhradu trov konania.

Žalobca vo vyjadrení k dovolaniu poukázal na to, že všetky pozemky, ktoré boli predmetom konania na súdoch nižších stupňov, boli obstarané ako celok za účelom užívania spolu s rodinným domom ako zastavaný pozemok, nádvorie a záhrada. Rozdelenie niektorého z pozemkov by bolo v rozpore s týmto pôvodným zámerom a jeho súčasným využívaním a priečilo by sa účelnému využitiu pozemkov v budúcnosti. Navyše, rozdelenie parcely č. X. znalcom navrhovaným spôsobom nie je ani „dobre možné“ (§ 142 ods. 1 Občianskeho zákonníka), lebo by to bolo na úkor funkčnosti novovzniknutých parciel a žalovaná nemá zabezpečený prístup na znalcom zameranú parcelu č. X.. Podľa názoru žalobcu súdy v danej veci správne zistili skutkový stav a odvolací súd na jeho základe rozhodol vecne správne. Pokiaľ žalovaná zdôrazňovala zámer žalobcu predat' nehnuteľnosti v B., žalobca túto možnosť nevyklúčil; poznamenal ale, že k myšlienke predat' nehnuteľnosti ho viedli aj zlé vzťahy s príslušníkmi rodiny žalovanej. Zároveň poukázal na to, že aj sama žalovaná sa v konaní opakovane zmienila o zámere darovať synovi pozemok, ktorý bude prikázaný do jej vlastníctva. Vo vyjadrení k dovolaniu žalobca poznamenal, že rodinný dom sa v súčasnosti nenachádza v ponuke žiadnej realitnej kancelárie a že do definitívneho vyriešenia celej záležitosti predmetné nehnuteľnosti nepredá. Uviedol tiež, že na základe rozhodnutia odvolacieho súdu už žalovanej zaplatil 6 024,25 €. V závere vyjadrenia žalobca požiadal o náhradu trov dovolacieho konania a trovy vyčíslil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podala včas účastníčka konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) zastúpená v zmysle § 241 ods. 1 O.s.p., preskúmal vec podľa § 242 ods. 2 O.s.p. a bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) dospel k záveru, že dovolanie treba v časti smerujúcej proti výroku rozsudku o veci samej zamietnuť a vo zvyšnej časti odmietnuť.

1. V zmysle § 241 ods. 2 O.s.p. môže byť dovolanie podané iba z dôvodov, že a/ v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237 O.s.p., b/ konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, c/ rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. So zreteľom na ustanovenie § 242 ods. 1 druhá veta O.s.p. dovolací súd skúmal, či v konaní nedošlo k procesnej vade v zmysle § 237 O.s.p. a k tzv. inej vade konania majúcej za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Procesné vady tejto povahy dovolateľka nenamietala; ich existencia nevyšla v dovolacom konaní najavo.

Žalovaná dovolaním napadla predovšetkým výrok o veci samej (výrok o zrušení a vypořiadaní podielového spoluvlastníctva).

Dovolateľka tvrdí, že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Právny posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. V danom prípade malo dôjsť k nesprávnosti, ktorú tvrdí dovolateľka, pri aplikácii ustanovenia § 142 ods. 1 Občianskeho zákonníka.

Ak nedôjde k dohode, zruší spoluvlastníctvo a vykoná vypořiadanie na návrh niektorého spoluvlastníka súd. Prihľadne pritom na veľkosť podielov a na účelné využitie veci. Ak nie je rozdelenie veci dobre možné, prikáže súd vec za primeranú náhradu jednému alebo viacerým spoluvlastníkom; prihľadne pritom na to, aby sa vec mohla účelne využiť a na násilné správanie podielového spoluvlastníka voči ostatným spoluvlastníkom. Ak vec žiadny zo spoluvlastníkov nechce, súd nariadi jej predaj a výtazok rozdelí podľa podielov (§ 142 ods. 1 Občianskeho zákonníka).

Pri úprave zániku podielového spoluvlastníctva vychádza Občiansky zákonník zo zásady, že nikoho nemožno nútiť, aby zotrval v spoluvlastníckom vzťahu. Jedným zo spôsobov zániku je dohoda spoluvlastníkov o jeho zrušení a vypořiadaní (§ 141 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Ak k tejto dohode spoluvlastníkov nedôjde, zruší spoluvlastníctvo a vykoná vypořiadanie na návrh niektorého z nich súd svojím autoritatívnym rozhodnutím.

Spôsoby tohto vyporiadania, ich poradie a zásady, ktorými sa súd pri vyporiadaní musí riadiť, sú uvedené v § 142 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Ak nie je rozdelenie veci (prvý spôsob autoritatívneho vyporiadania) dobre možné, súd pristúpi k druhému spôsobu autoritatívneho vyporiadania a prikáže vec za primeranú náhradu jednému alebo viacerým spoluvlastníkom. Ak vec žiadny zo spoluvlastníkov nechce, nariadi jej predaj a výťažok rozdelí podľa podielov (tretí spôsob súdneho vyporiadania podielového spoluvlastníctva).

V prejednávanej veci dovolací súd preskúmal rozhodnutie odvolacieho súdu v celom rozsahu (§ 242 ods. 2 písm. d/ O.s.p.), osobitnú pozornosť pri tom ale venoval otázkam, ktoré zostali medzi účastníkmi sporné. Vychádzal z toho, že obe strany sporu v dovolacom konaní súhlasia s tým, že: a/ boli splnené predpoklady pre zrušenie podielového spoluvlastníctva autoritatívnym rozhodnutím súdu, b/ boli splnené zákonné predpoklady pre druhý spôsob vyporiadania podielového spoluvlastníctva súdom, c/ rozdelenie parcely č. X. „nebolo dobre možné“, d/ parcely č. X. a č. X. boli prikázané do výlučného vlastníctva žalobcu.

Spornou zostala otázka, či parcela č. X. mala byť prikázaná do výlučného vlastníctva žalobcu, alebo žalovanej. Uvedená spornosť sa týka skutkových okolností, na ktoré má súd brať zreteľ pri druhom spôsobe autoritatívneho vyporiadania podielového spoluvlastníctva.

Pre rozhodnutie o zrušení a vyporiadaní podielového spoluvlastníctva súdom prikázaním veci niektorému (niektorým) z podielových spoluvlastníkov za primeranú náhradu, sú v § 142 ods. 1 Občianskeho zákonníka zakotvené tri kritériá, a to veľkosť spoluvlastníckych podielov, účelné využitie veci a prípadné násilné správanie podielového spoluvlastníka voči ostatným spoluvlastníkom. Závery súdu o veľkosti spoluvlastníckych podielov, o tom, kto môže predmet spoluvlastníctva po jeho vyporiadaní využiť účelnejšie, prípadne o násilnom správaní podielového spoluvlastníka, sú závermi skutkovými, a nie právnymi. V tomto smere prichádzajú do úvahy právne závery len vo vzťahu k hodnoteniu významu jednotlivých kritérií a ich porovnania s inými.

I keď záver odvolacieho súdu, v zmysle ktorého bude parcela č. X. účelnejšie využitá v prípade jej prikázania do výlučného vlastníctva žalobcu (teda nie žalovanej), je záverom skutkovým, ktorý dovolací súd zásadne nepreskúmava, považuje dovolací súd za potrebné uviesť, že v preskúmvanej veci boli spoluvlastnícke podiely účastníkov konania na parcelách, ktoré sú predmetom konania (vrátane parcely č. X.) rovnaké. Obsah spisu

nenasvedčuje tomu, že by v intenzite právne relevantnej došlo zo strany niektorého zo spoluvlastníkov k násilnému správaniu. Určujúcim kritériom bolo preto v danej veci účelné využitie veci. Podľa právneho názoru dovolacieho súdu niet dôvodu spochybňovať správnosť záveru odvolacieho súdu (ktorý hypotézu ustanovenia § 142 ods. 1 Občianskeho zákonníka vymedzil správne) o najvhodnejšom spôsobe vyporiadania v súlade s týmto kritériom. Aj podľa názoru dovolacieho súdu je tento záver dostatočne podložený okolnosťami vyplývajúcimi zo spisu – jednak polohou (umiestnením) označenej parcely, jednak jej funkčným prepojením s rodinným domom žalobcu a tiež s ďalšími parcelami č. X. a č. X., prikázanie ktorých do výlučného vlastníctva žalobcu dovolateľka nenamieta.

V zmysle vyššie uvedeného postupoval odvolací súd správne, pokiaľ pri riešení otázky účelného využitia parcely č. X. vzal na zreteľ skutočnosť, že v prípade prikázania tohto pozemku do výlučného vlastníctva žalovanej by k nemu – právne relevantným spôsobom – nemala zabezpečený prístup. Vzhľadom na polohu (umiestnenie) tejto parcely je prístup na ňu možný len z niektorej susediacich nehnuteľností. Spis svedčí o tom, že žalovaná k žiadnej z nich nemá relevantným spôsobom konštituované právo, obsahom ktorého by bolo jej oprávnenie prechádzať cez niektorú z týchto nehnuteľností za účelom vstupu na parcelu č. X.. Sama skutočnosť, že v súčasnosti jeden z vlastníkov týchto susediacich nehnuteľností (syn žalovanej ako vlastník parcely č. X. a „starého domu“, v ktorom teraz býva žalovaná) údajne prejavil súhlas s užívaním nehnuteľností v jeho vlastníctve žalovanou, nie je dostatočnou, právne relevantnou zárukou zabezpečenia budúceho bezproblémového prístupu na parcelu č. X..

Na druhej strane zo spisu vyplýva, že pozemok zastavaný domom vo vlastníctve žalobcu a priliehajúci k tomuto domu – parcely č. X., č. X. a č. X. v celkovej výmere X. m² – vytvára s týmto domom funkčný celok. Takýto pozemok slúži k lepšiemu využitiu domu a blízkosť domu zase zlepšuje využiteľnosť záhrady (parcely č. X.). Bolo preto aj v súlade s účelom ustanovenia § 142 ods. 1 Občianskeho zákonníka, pokiaľ odvolací súd prikázal parcelu č. X. žalobcovi – vlastníkovi domu, s ktorým je táto parcela funkčne spojená. Dovolací súd považuje za potrebné dodať, že so zreteľom na individuálne okolnosti prejednávanej veci spôsob vyporiadania účastníkov tohto konania ohľadom ich podielového spoluvlastníctva k pozemkom v B. bol v istom zmysle predurčený skutočnosťou, že v konaní o vyporiadaní ich bezpodielového spoluvlastníctva manželov súd prikázal dom v B. do výlučného vlastníctva žalobcu.

K námietke o úmysle žalobcu predať nehnuteľnosti v B. dovolací súd uvádza, že zámer previesť na tretie osoby pozemok prikázaný do vlastníctva toho – ktorého účastníka konania, vyplýva zo spisu tak v prípade žalobcu, ako aj žalovanej. Žalobca nespochybňoval tvrdenie žalovanej, že nehnuteľnosti v B. chce predať, avšak aj sama žalovaná v konaní opakovane uviedla, že parcelu, ktorá bude prikázaná do jej vlastníctva, daruje synovi (viď č.l. 63 spisu) alebo deťom (č.l. 26 spisu).

Vychádzajúc z vyššie uvedeného dospel dovolací súd k záveru, že nie je dôvodná dovolacieho námietka žalovanej, že rozsudok odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Keďže odvolací súd na daný skutkový stav použil správny právny predpis, tento aj správne vyložil a jeho právne závery zodpovedajú hypotéze použitého právneho predpisu, je rozsudok odvolacieho súdu z hľadiska tohto dovolacieho dôvodu (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.) správny. Nakoľko nebolo zistené, že by v konaní na súdoch nižších stupňov došlo k procesným vadám v zmysle § 237 O.s.p. a § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p., Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalovanej v časti smerujúcej proti výroku rozsudku odvolacieho súdu o veci samej podľa § 243b ods. 1 O.s.p. zamietol.

2. Dovolateľka výslovne napadla aj výrok rozsudku odvolacieho súdu o trovách konania. V tejto časti smeruje jej dovolanie proti rozhodnutiu, ktoré je síce súčasťou rozsudku odvolacieho súdu, má ale charakter uznesenia a tento charakter nestráca, i keď rozhodnutie o trovách s meritórnym rozhodnutím vo veci súvisí a je do neho pojaté (§ 167 ods. 1 O.s.p.). Vzhľadom na túto povahu rozhodnutia odvolacieho súdu o trovách konania treba prípustnosť dovolania proti nemu smerujúceho posudzovať podľa ustanovení, ktoré vymedzujú, kedy je prípustné dovolanie proti uzneseniu (§ 239 O.s.p.). Z ustanovenia § 239 ods. 3 O.s.p. ale vyplýva, že dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu o trovách konania je procesne neprípustné. Keďže ani vo vzťahu k tomuto výroku nevyšla najavo procesná vada vedúca k zmätočnosti, nemožno prípustnosť dovolania v tejto časti vyvodiť ani z § 237 O.s.p. Dovolací súd preto dovolanie v časti týkajúcej sa trov konania odmietol (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p.).

3. V dovolacom konaní nebola žalovaná procesne úspešná a vznikla jej povinnosť nahradiť trovy procesne úspešnému účastníkovi tohto konania (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Žalobca v dovolacom konaní podal návrh na

rozhodnutie o priznaní náhrady trov dovolacieho konania (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 151 ods. 1 O.s.p.) a požadovanú náhradu vyčíslil sumou 435,98 €. Dovolací súd mu priznal náhradu, ktorá spočíva v odmene advokáta za 2 úkony právnej služby poskytnutej prevzatím a prípravou zastúpenia v dovolacom konaní a tiež vypracovaním písomného vyjadrenia žalobcu k dovolaniu žalovanej [§ 14 ods. 1 písm. a/ a b/ vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej len „vyhláška“)]. Sadzbu za tieto úkony právnej služby určil podľa § 10 ods. 1 a 5 vyhlášky. Tarifnú odmenu určil v celkovej výške 421,56 €, čo s náhradou výdavkov za miestne telekomunikačné výdavky a miestne prepravné (§ 16 ods. 3 vyhlášky) vo výške 2 x 7,21 € predstavuje spolu 435,98 €.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u ě n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 19. júla 2011

JUDr. Emil Francisci, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Klaudia Vrauková